

Ravenna és Violette szélvészént robogott végig a hatalmas könyvtáron. A nemrégiben felsúrolt padlón sötét lenyomatot hagytak dübörgő lépteik, amiket legalább két tucat másik követett. Elmélkedésükből felvert papok, és igen dühös, vörös és sárga posztóba öltöztetett spanyol katonák szegődtek a nyomukba, átkergetve őket a Nagyterem felett húzódó galérián.

– Fuss, fuss, fuss! – kántálta a boszorkány a mögötte loholó lánynak. Szíve a torkában dobogott, tüdeje égett, mint a pokol tüze.

– Én nem futásra lettem kitalálva! – panaszkodott Violette, miközben igyekezett a fején tartani széles kalapját. A férfiruhák egészen addig jó ötletnek bizonyultak, amíg menekülniük nem kellett – nem mintha ez szerepelt volna a terveik között.

Az egyik oszlopnál, ami a személyzeti szobák és a Kisterem közötti folyosón magasodott, megálltak, hogy egy kis levegőhöz jussanak. Ravenna lepillantott az ujjai közt szorongatott, nehéz könyvre, amit úgy préselt magához, mintha az élete múlt volna rajta.

– Nem kapok levegőt – dörgölte Violette a mellkasát.

– Nincs is rá szükséged – emlékeztette a nő, tekintetével a kiutat keresve.

– Némi szimpátia jól esne olykor – puffogott a lány, nekidőlve az oszlopnak. – És most? Merre tovább? Valószínűleg az egész könyvtárat őrzik.

Ha Ravenna tudta volna használni a mágiáját már régen úton lettek volna a bérelt kis szobájuk felé, de a Gyülekezet meg az átkozott védelmük megakadályozta abban, hogy a varázslat bárminemű formáját előhívja. Úgy tűnt, megtanulták a leckét, miután az egyik varázslótanonc egy eltévedt tűzgömbbel porig égette az Alexandriai könyvtárat.

Ha nincs varázslat, semmi baj nem történhetett.

Nyilvánvaló volt, hogy Ravennát nem vették számításba.

– Tudok egy kijáratot – igazította meg a nő a vállán félrecsúszott kabátot. – Legalábbis nagyon remélem, hogy még ott van.

Óvatosan körbekémlelt, hogy tiszta-e a levegő, mielőtt tovább masíroztak volna. Szerencsájukra a folyosó üres volt. A papok ugyanis szívesebben használták olvasásra a világos, gyertyákkal és óriási ablakokkal megvilágított Nagytermet, mint a tornyok között eldugott, sötétségbe burkolódzó Kék Szalont. Ez a döntés azonban most kedvező volt Ravennáékra nézve.

Az egyik sarkon befordulva, az olvasóterem felé vezető lépcső előtt azonban egy fiatal katonába botlottak. Még kölyök volt, állán alig kezdett serkenni a szőr, piszkafa karjai a dárdáját is alig tudták megtartani. Először bőszen bocsánatkérésbe kezdett, hajlongva kért elnézést ügyetlensége miatt, de amint rájött, kikkel is áll szemben, elbődítette magát:

– Őrség! Itt vannak!

Ravenna habozás nélkül lendítette előre a karját. Az ujjai közt szorongatott könyv hibátlan ívet írt le a levegőben, mielőtt találkozott volna a katona fejével, rögvest a padlóra küldve őt. A nő kihasználva, hogy a fiú eszméletlenül terült el a szőnyegen, elcsente az övét és az azon lógó törét, saját nadrágja korcába fűzve azt.

– Bocsáss meg! – paskolta meg a fiú fejét.

– Meghalt? – szuszogott Violette kimerülten.

– Dehogy, csak szunyókál egyet. Gyere! – ragadta meg a nő a lány csuklóját. Úgy rohantak lefelé a csigalépcsőn, ahogy csak a lábuk bírta, félrelökve néhány csuhást és varázslótanoncot, akik félreérthetetlen gesztusokkal magyaráztak nekik.

Ravenna zakatoló gondolatai közé Kevin ideges hangja kúszott:

Rena? Hogy álltok? Mert nem túl rózsás kint a helyzet. A katonák egyre csak gyülekeznek. Kardjuk meg dárdaik vannak.

Tarts ki, drágám! Igyeksziünk, ahogy tudunk – felelte Ravenna.

Egy elhagyatott, alagsori folyosó felé vették az irányt. Minél lejjebb értek, annál inkább tűnt el a meleg, és a napsütés. A kinti kánikulát, ami beleitta magát az épületbe, most jéghideg, nyirkos falak váltották, amik között a külvilág zaja megszűnt létezni. A díszes ólomüvegeket vakablakok helyettesítették, minden fényt az a néhány gyertya szolgáltatott, amiknek megolvadt viasza tócsákban terült szét a földet borító terméskövön.

A két nő árnyéka megremegett a falakon, csizmájuk sarka pattogó ostorként visszhangzott a boltívek alatt. Ravenna arcán megkönnyebbült mosoly jelent meg, amikor a folyosó végén feltűnt a borostyán mintával díszített ajtó. A gondosan megmunkált fát vastagon lepte a por és a leheletfinom pókháló, kesztyűbe bújtatott kezei tökéletes lenyomatot hagytak maguk után, amikor minden maradék erejét bevetve nekifeszült.

De az ajtó meg sem moccant.

– Átkozott! – rúgott bele Ravenna.

– Majd én – sietett közelebb Violette, aki addig őrt állt a folyosón. Vámpír erejének hála a zsanérok recsegték és ropogtak, bebocsátást engedve nekik. Egy menyét fürgeségével surrantak be a keskeny résen, az öreg retesz hangosan kattant mögöttük a helyére.

Ravenna lehunyta a szemét, homlokát az ajtó hűvös fáján pihentette.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Violette izgatottan. – Ez az egy ajtó van. Ennyi. Végünk! Halál lányai vagyunk. – Ravenna a teátrálisan székre roskadó lányra sandított. – Pedig olyan fiatal vagyok.

A boszorkány mélyre süllyesztette táskájában a varázslattól nehéz könyvet, majd csípőre tett kézzel körbenézett. A szénrajz borgőztől halvány képe még ott rémlett előtte: a

borostyános ajtó, a sarokban árválkodó földgömb, a tekercekkel teletömött rózsafa szekrény. A szoba létezéséről kevesen tudtak, a tervrajzok nagy részén nem is szerepelt, ami nem csoda, hiszen a helyiséget titkos légyottokhoz használták.

De ahova be lehet menni, onnan van kiút is.

Ravenna a megpakolt szekrényhez lépett, lesöpörve róla a könyveket és a megsárgult iratokat; a polcokat díszítő színes kristályok hangosan robbantak szét a földön. Megkerülte a nehéz bútordarabot és teljes súlyát használva próbálta meg arrébb tolni azt, de a szekrény hajthatatlan volt. Ravenna csizmájának talpa meg-megcsúszott a nyálkás köveken, tenyerei izzadtak a bőrkesztyű alatt.

– Gyerünk már te nyomorult! – Fogait összeszorította és még egyszer nekiveselkedett, körmei a kesztyűn keresztül vájtak bele a kemény fába. Nagy nehezen engedett a szekrény, lábai velőtrázóan csikorogtak a földön, felfedve a mögötte magasodó, kövekből épített falat.

Ravenna arcára örült mosoly kúszott, testét büszkeség járta át.

– Itt van – vigyorgott.

– A fal? – billentette oldalra a fejét Violette.

– Mi más?

A lány előrehajolt a székben, hegyes álszakálla aggodalmasan mozgott beszéd közben.

– Eddig nem akartam felhozni a témát, de azt hiszem, itt az ideje rákérdeznem: teljesen megalondultál?

A folyosón rohanó lábak zaja visszhangzott.

– Nyissák ki az ajtót! – dörömböltek a katonák.

– *Bruja sombra!* Tudjuk, hogy odabent vagy, kár rejtőzködnöd. – Ravenna a szikrázó szavak mögött felismerte az egyik tűzmágus, Baltazar hangját.

– Mennünk kell! – rántotta fel Violette-et, egyenesen a fal felé húzva őt.

– De ez egy fal! – mutatott rá a lány. – Egy kőfal! Egy fal, ami kőből van és tudod milyen a kő? Áthatolhatatlan!

Ravenna ledobta magáról a kesztyűjét és ujjait a palaszürke kövekhez érintve mormogott el néhány latin szót. A fal hangos robajjal húzódott félre, felfedve a másik oldalán tátongó, titkos alagutat, amiből poshadt, nyirkos levegő csapódott az arcukba. Violette befogta az orrát.

– Ez bűdös.

– A bűdös vagy a börtön, választhatsz.

Aranyszínű fáklyák lobbantak fel a falakon, ahogy Ravenna betessékelte a lányt. Mielőtt a katonák betörhették volna az ajtót, elkapva a grabancukat, a nő még visszahúzta a szekrényt

eredeti helyére, elzárva az egérutat a kíváncsi szemek elől. A fal a helyére csúszott, fehér porral fedve be a kalapjukat.

Sietve indultak meg a koszos alagútban, aminek mohás kövein kövér patkányok osontak, halk visítással jelentve királyuknak a birodalmukba merészkedő betolakodókat.

– A mágusok nem kifejezetten igényesek magukra – puffogott Violette, miközben azon igyekezett, hogy ne érjen az egyre szűkülő a falakhoz. – Többet takaríthatnának.

– Beírhatsz a Gyülekezet panaszkönyvébe – kuncogott Ravenna.

– Be is fogom!

Úgy szedték a lábukat, mintha maga az Ördög üldözte volna őket, nem is sejtve, hogy az igazából előttük volt.

Ravenna gondolatai egyre hangosabban duruzsoltak a fejében, három kicsi szót kántálva: meglopta a Gyülekezetet.

Azelőtt sosem tett még ilyet, mindig a szabályok szerint játszott, bár hozzátartozik az igazsághoz, hogy most sem így tervezte a dolgot. Szimplán csak elszámolta az őrségváltást a Tiltott Könyvek részlegén. De ha igazán pontos akart lenni, az örök jöttek rosszkor.

Éppen Violette nyakában ült, ujjai már a könyv borítóját tapogatták, amikor az egyik tanonc éppen akkor haladt el a roskadásig megpakolt polcok között. Néhány hosszú másodpercig csak bámultak egymásra, amikor a fiú kiabálni kezdett, megkongatva a harangokat. Ravenna egy káromkodás kíséretében kapta le a könyvet és mindent maguk mögött hagyva futásnak eredtek.

Majdnem három hónap telt el, mióta Dante megpróbálta megölni őket Franciaországban, azt a három hónapot pedig komoly nyomozással és kutatással töltötték. Ha valaki el akarta venni Ravenna erejét – már pedig pontosan ezt tervezték –, akkor azt csak egy módon tehetné: fekete mágiával.

A Mágus Tanács minden olyan mágia használatát, ami a földi erők hatáskörén kívülre esett, azonnali hatállyal betiltott. Ilyen volt a démoni lények megidézése, a halottakkal való mindennemű interakció, és a transzcendens lények keresése – bár ez utóbbi jelentése nem volt tiszta Ravenna számára. Gyerekként sokat ült kint éjszakákként abban a reményben, hogy ha elég sokáig figyel, akkor a csillagok közül valaki majd rákacsint.

A mágusokon azonban évről-évre egyre jobban úrrá lett a rettegés. Titkos tanácsok jöttek létre, hangok suttogtak a falak között, azt szorgalmazva, hogy mindent, amihez a sötétségnek akár egy másodpercnyi köze is volt, zárják el örökre.

És titkon Ravennát is ebbe a csoportba sorolták. Amikor a boszorkány tudomást szerzett erről, sebtében összekapcolta a holmiját és beleolvadva az árnyaiba eltűnt a Tanács és a Gyülekezet szeme elől.

Persze a mágusokat ez csak még jobban megrémítette. Félve attól, hogy valaki majd megkísérli átvenni a hatalmat, a Tanács gondosan elzárta az összes összegyűjtött sötét varázslatot, eltemetve azt a Madrid szívében magasodó könyvtárunkban.

Ravennának nem volt célja ellopni, de a rájuk támadó katonák nem hagytak túl sok választást. A tervezgetés kezdeti szakaszában Willt is szerették volna bevonni, de a férfi ismét néma maradt; a nő egyetlen levelére sem érkezett válasz.

Maradtak hát hárman: egy vámpír, egy beszélő farkas és egy ómen.

– És most hazamegyünk? Mondd, hogy hazamegyünk! – nyöszörgött Violette, ahogy egyre mélyebbre merészkedtek az alagútban. – Nem bírom ezt a meleget – legyezte magát.

– Nem biztonságos tovább itt maradni. Az itteni boszorkányközösség valószínűleg élve eléget engem, ha elkapnak.

A lány szeme elkerekedett.

– Most csak viccelsz, ugye?

– Persze – bólintott Ravenna egykedvűen.

Nem viccelt.

Violette hümmögött egy párat, miközben megpróbálta a helyére illeszteni ferde alszakállát. Ravenna kackiás bajusza is félrecsúszott az arcán lecsorgó izzadságtól, de most az volt a legkisebb gondja.

– Honnan tudtál az alagútról? – szólalt meg ismét Violette.

– Egy ismerősömtől. A könyvtár épülete eredetileg a vámpírok tulajdonában állt, de amikor szövetséget kötöttek a spanyol mágusokkal, ajándék gyanánt nekik adták. Az alagútról időközben persze megfélemedtek, ez pedig kapóra jött nekünk.

– Alagutak és titkos ismerősök, mi? – kuncogott Violette.

Bár tudta, hogy a lány viccnek szánta, Ravenna arcába mégis hő kúszott. Tekintetét igyekezett az előttük felsejlő, halvány fényre összpontosítani abban a reményben, hogy zavara észrevétlen marad. A hallgatása azonban árulkodó lehetett, mert Violette egy komisz mosoly kíséretében eléfordult, hátrafelé lépkedve faggatva őt:

– Te jó ég! Neked afférod volt?!

– Dehogyan is!

– Dehogyan is nem! Kivel? Willel? Vagy valaki mással? – húzta össze sötét szemét. A tollas kalapban és a lefelé araszoló szakállban kifejezetten mókás látvány volt.

– Ezt nem most fogjuk megvitatni.

– Olyan ünneprontó tudsz lenni!

Az alagút vége egy zsúfolt piacba torkollott, ahol mindenféle méretű és formájú ember nyüzsgött; könnyen el tudtak vegyülni közöttük. Leander és szőlő illata lengte be a környéket, a levegőben ezerféle fűszer finom szemcséje táncolt, megpihenve a nyelvükön.

– Visszamegyünk a fogadóba és megebédelünk – magyarázta Ravenna, átvágva az alkudozó emberek között. – Utána irány haza.

– Remek – nyújtózott Violette. – Alig várom, hogy megint az erdőnél legyünk. Hiányzik a kertem és a madarak is.

– Nekem is a... – de Ravenna nem tudta befejezni a mondatát, mert úgy nekicsapódott valaminek, hogy a tüdejéből a levegő is majdnem kiszorult. Tántorogva próbálta meg visszanyerni az egyensúlyát, félrecsúszott kalapja alól pillantva fel az előttük magasodó idegenre. Obszidián kemény, végtelen alagútra emlékeztető szempár nézett vissza rá, a telt ajkak szegletében egy elégedett vigyor bujkált.

– *Buenas días, bruja.*

A tűz pattogására emlékeztető hang jeges árként zúdult végig Ravennán.

– A bajusz nem áll jól neked – somolygott a férfi. – Eltakarja a puha kis szádat.

– Elían? – lépett elő Violette izgatottan a nő háta mögül. – Ó, Elían! – ugrott boldogan a férfi nyakába. – El sem hiszem, hogy látlak! Annyira hiányoztál!

A férfi – bár erős karját Violette dereka köré fonta, sötét tekintete mégis Ravennán időzött.

– Látod, *bruja*? Hasonló fogadtatásban reménykedtem.

Ravenna a kabátjánál fogva húzta vissza a lányt, szíve vadul dörömbölt.

– Rena, mit csinálsz? – biggyesztette le a száját Violette.

– Ő nem Elían – figyelmeztette az értetlenül pislogó lányt.

– Hogyan?

A férfi égnek emelte tekintetét.

– Mindig elrontod a mókát, Ravenna – sóhajtott, és Violette felé fordult, előzékenyen kezét csókolva neki. – Elio Santiago, *princesa*. Szolgálatodra.

A köztük beálló, ólomsúlyú csendet a narancsot áruló árus kiabálása törte meg.

– Te vagy a fivére – lépett hátra a lány, hideg ujjai Ravenna csuklójába kapaszkodtak.
– Ikrek vagytok.

– Remek megállapítás, de remélem azért engem tartasz a jóképűnek – billentette félre Elio a fejét, amitől egy sötét fürt a homlokába hullott.

– Mit keresel itt? – kérdezte ridegen Ravenna. Árnjai indákként kúsztak felfelé a falakon, felkészülve arra az eshetőségre, ha harcra kerülne a sor.

– Ezt én is kérdezhetném tőletek – vágott vissza a férfi. Úgy járőrözött körülöttük, akár egy oroszlán; csizmája alatt csikorgott a sárga homok. – Akár egy vicc is kezdődhetne így, nem? A boszorkány és a vámpír álruhában bemennek egy könyvtárba. A kérdés: mi lapul a táskában? – Közvetlenül Ravenna előtt állt meg, gyűrűvel díszített ujjai óvatosan leszedték róla a bajuszt és a kalapot, hagyva, hogy a boszorkány haja puhán omoljon a hátára. – Így. És most add át a táskád tartalmát! – nyújtotta előre napbarnított karját, amin kacskaringós vonalakat rajzolt a fekete tinta.

Ravenna hátrébb lépett, ujjai ösztönösen a vállát húzó pántra záródtak.

– Nincsen benne semmi.

Hazudni egy vámpír társaságban nem volt sem előnyös, sem bölcs, és ezt mindannyian tudták.

Elio éles szemfogain megvillant a ponyvák között csorgó, méz színű fény.

– Ne játssz velem, *bruja*! – morogta. – Tudom, hogy elloptál valamit a könyvtárból, de azt is tudom, hogy ennél sokkal nagyobb bajban vagy. – A nő arcán átsuhanó, ijedt arckifejezés láttán elmosolyodott. – A fél világ a nyomodban van. Tényleg azt hitted, hogy én a másik felében leszek?

Ravenna még szorosabban fogta a táskáját.

– A remény hal meg utoljára, nemde?

A férfi arcára önelégült vigyor ült ki.

– Van egy ajánlatom a számotokra. Te és a kis barátnőd eljöttök velem a palotába, ahol szépen elmondod, miért vagytok itt és cserébe elsimítom ezt a kis zűrt.

– És mi a másik lehetőség? – húzta ki magát Ravenna, mire Elio lustán végignézett rajta, nyelvével nedvesítve meg telt ajkait.

– Nincs másik lehetőség.